

Datum van
inontvangstneming

:

06/03/2020

Zaak C-33/20

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

23 januari 2020

Verwijzende rechter:

Landgericht Ravensburg (Duitsland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

7 januari 2020

Verzoeker:

UK

Verweerster:

Volkswagen Bank GmbH

Voorwerp van het hoofdgeding

Kredietovereenkomst voor consumenten – Herroepingsrecht – Te vermelden informatie – Richtlijn 2008/48/EG

Voorwerp en rechtsgrondslag van de prejudiciële verwijzing

Uitlegging van het Unierecht, artikel 267 VWEU

Prejudiciële vragen

1. Moet artikel 10, lid 2, onder l), van richtlijn 2008/48/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 april 2008 inzake kredietovereenkomsten voor consumenten en tot intrekking van richtlijn 87/102/EEG van de Raad aldus worden uitgelegd dat in de kredietovereenkomst

a) de bij het sluiten ervan geldende verdragingsrentevoet in absolute cijfers moet worden meegedeeld, althans op zijn minst de geldende referentierentevoet (in dit geval de basisrente volgens § 247 BGB) aan de hand waarvan de geldende verdragingsrentevoet kan worden vastgesteld door een opslag (in casu van vijf procentpunten overeenkomstig § 288, lid 1, tweede volzin, BGB)?

b) concrete informatie moet worden gegeven over het mechanisme voor de aanpassing van de verdragingsrentevoet, althans op zijn minst moet worden verwezen naar de nationale bepalingen waaruit de aanpassing van de verdragingsrentevoet kan worden afgeleid (§§ 247, 288, lid 1, tweede volzin, BGB)?

2. Moet artikel 10, lid 2, onder r), van richtlijn 2008/48/EG aldus worden uitgelegd dat de kredietovereenkomst een concrete, voor de consument begrijpelijke methode voor de vaststelling van de aflossingsboete moet bevatten, zodat de consument het bedrag van de aflossingsboete op zijn minst bij benadering kan berekenen?

3. Moet artikel 10, lid 2, onder s), van richtlijn 2008/48/EG aldus worden uitgelegd dat in de kredietovereenkomst

a) ook de in het nationale recht geregelde rechten van beëindiging van de partijen bij de kredietovereenkomst, in het bijzonder ook het recht van de kredietnemer tot beëindiging wegens gewichtige redenen als bedoeld in § 314 BGB in het geval van kredietovereenkomsten van bepaalde duur, moeten worden vermeld?

b) bij alle rechten van beëindiging van de partijen bij de kredietovereenkomst moet worden gewezen op de respectieve vorm- en termijnvereisten van de beëindigingsverklaring bij de uitoefening van het recht van beëindiging?

Aangevoerde Unierechtelijke bepalingen

Richtlijn 2008/48/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 april 2008 inzake kredietovereenkomsten voor consumenten en tot intrekking van richtlijn 87/102/EEG van de Raad (hierna: „richtlijn 2008/48”), artikel 10

Aangevoerde nationale bepalingen

Einführungsgesetz zum Bürgerlichen Gesetzbuche (Duitse wet tot invoering van het burgerlijk wetboek; hierna: „EGBGB”), artikel 247, §§ 3, 6 en 7

Bürgerliches Gesetzbuch (Duits burgerlijk wetboek; hierna: „BGB”), in het bijzonder §§ 247, 288, 314, 355, 356b, 357, 357a, 358, 492, 495

Beknopte weergave van de feiten en de procedure

- 1 Verzoeker heeft op 19 december 2015 een kredietovereenkomst gesloten met verweerster voor een nettokredietbedrag van 10 671,63 EUR ten behoeve van de aankoop van een auto voor particulier gebruik van het type VW Passat Variant 2.0 TDI.
- 2 Verkoopster van het voertuig was een autodealer in Sindelfingen (Duitsland). De aankoopprijs bedroeg 15 200 EUR. Verzoeker deed een aanbetaling van 5 000 EUR aan verkoopster en financierde het resterende bedrag van 10 200 EUR en de eenmalige premie voor een restschuldverzekering van 471,63 EUR, dat wil zeggen een totale som van 10 671,63 EUR, via de eerder genoemde lening.
- 3 Verzoeker heeft bij het aangaan en de afsluiting van de kredietovereenkomst gebruik gemaakt van de diensten van de verkoopster. Laatstgenoemde trad in het bijzonder op als bemiddelaarster van de kredietovereenkomst voor verweerster en maakte gebruik van de door verweerster ter beschikking gestelde modelovereenkomst. In de kredietovereenkomst werd overeengekomen dat verzoeker het geleende bedrag vanaf 15 februari 2016 in 48 gelijke maandelijkse termijnen en een laatste termijn op 16 februari 2020 moest aflossen.
- 4 Verzoeker heeft de overeengekomen termijnen regelmatig betaald. Bij brief van 22 januari 2019 heeft hij echter zijn wilsverklaring om de kredietovereenkomst te sluiten herroepen. Verweerster heeft deze herroeping afgewezen.
- 5 Verzoeker is van mening dat de kredietovereenkomst bij de herroeping van 22 januari 2019 is omgezet in een terugbetalingsverplichting. Met zijn beroep wil verzoeker doen vaststellen dat hij vanaf 22 januari 2019 niet langer verplicht is om de krediettermijnen te betalen. Ook wil hij dat verweerster de eerder aan haar betaalde krediettermijnen en de aanbetaling aan verkoopster terugbetaalt, beide in ruil voor de teruggave van de gekochte auto.
- 6 Verweerster acht de kennisgeving van de herroeping tardief en bijgevolg ongeldig. Zij is van mening dat de kredietovereenkomst nog steeds bestaat en concludeert derhalve tot verwerping van het beroep.

Beknopte weergave van de motivering van de prejudiciële verwijzing

- 7 De uitkomst van het geding hangt af van de beantwoording van de prejudiciële vragen met betrekking tot de uitlegging van artikel 10, lid 2, onder l), r) en s), van richtlijn 2008/48.

Is de herroeping van de kredietovereenkomst geldig, dan is verzoeker in overeenstemming met §§ 495, lid 1, 355, lid 1, BGB niet langer gebonden aan de kredietovereenkomst en geen verdere krediettermijnen meer verschuldigd. Volgens § 495, lid 1, BGB heeft de kredietnemer in geval van een consumentenkredietovereenkomst namelijk een herroepingsrecht krachtens § 355

BGB. Ingevolge § 355, lid 1, BGB zijn de consument en de handelaar niet langer gebonden door hun wilsverklaring tot het sluiten van de overeenkomst indien de consument zijn wilsverklaring binnen de vastgestelde termijn heeft herroepen.

- 8 Bovendien zou verzoeker overeenkomstig § 357a („Rechtsgevolgen van de herroeping van overeenkomsten met betrekking tot financiële diensten”), lid 1, BGB de terugbetaling van de tot dusverre aan verweerster voldane aflossingen kunnen vorderen. Ingevolge deze bepaling moeten de ontvangen betalingen uiterlijk binnen 30 dagen worden terugbetaald.
- 9 Zou de herroeping van kracht worden, dan zou verzoeker, volgens § 358, lid 2, BGB, tevens niet langer gebonden zijn aan de koopovereenkomst. Ingevolge deze bepaling is de consument, wanneer hij zijn op de afsluiting van een consumentenkredietovereenkomst gerichte wilsverklaring geldig heeft herroepen, ook niet meer gebonden aan zijn wilsverklaring die gericht is op een met deze consumentenkredietovereenkomst verbonden overeenkomst voor de levering van een goed. De koop- en kredietovereenkomst zijn verbonden overeenkomsten in de zin van § 358, lid 3, BGB.
- 10 Ingevolge §§ 358, lid 4, eerste volzin, 357, lid 1, BGB kan verzoeker dan ook van verweerster de door hem aan verkoopster gedane aanbetaling terugvorderen, aangezien de ontbinding van de gefinancierde overeenkomst volgens § 358, lid 4, vijfde volzin, BGB uitsluitend tussen de kredietnemer en de kredietgever dient plaats te vinden. § 358, lid 4, eerste volzin, BGB verwijst wat betreft de ontbinding van een verbonden overeenkomst onder andere naar § 357, lid 1, BGB. Die bepaling regelt de rechtsgevolgen van de herroeping van overeenkomsten die geen overeenkomsten met betrekking tot financiële diensten zijn en bepaalt dat de ontvangen prestaties uiterlijk binnen 14 dagen moeten worden gerestitueerd.
- 11 De geldigheid van de herroepingsverklaring van verzoeker vereist dat de door § 355, lid 2, eerste volzin, BGB voorgeschreven herroepingstermijn van twee weken bij de herroeping op 22 januari 2019 nog niet verstreken was. Ingevolge § 356b, lid 2, eerste volzin, BGB begint de herroepingstermijn evenwel niet te lopen wanneer de door § 492, lid 2, BGB, artikel 247, §§ 6 tot en met 13 EGBGB verplicht gestelde informatie niet volledig is opgenomen in de kredietovereenkomst. In een dergelijk geval begint de termijn van § 356b, lid 2, tweede volzin, BGB pas te lopen wanneer de verplichte informatie alsnog wordt opgenomen.
- 12 In het onderhavige geval zou met name van ontbrekende verplichte informatie kunnen worden uitgegaan, wanneer ten minste een van de verplichte inlichtingen als bedoeld in artikel 10, lid 2, onder l), r) of s), van richtlijn 2008/48 (respectievelijk een van de verplichte inlichtingen als bedoeld in de overeenkomstige nationale bepalingen, namelijk artikel 247, § 6, lid 1, punt 1, § 3, lid 1, punt 11, EGBGB; artikel 247, § 6, lid 1, punt 5, EGBGB; artikel 247, § 7, punt 3, EGBGB) niet naar behoren in de kredietovereenkomst is opgenomen.

Prejudiciële vragen 1.a) en 1.b)

- 13 Volgens de nationale regeling in artikel 247, § 6, lid 1, punt 1, § 3, lid 1, punt 11, EGBGB moeten de verdragingsrentevoet en de manier waarop deze eventueel wordt toegepast duidelijk en begrijpelijk worden vermeld.
- 14 In het onderhavige geval bevat de kredietovereenkomst de volgende informatie:
- „Na opzegging van de overeenkomst brengen wij u de wettelijke verdragingsrente in rekening. De jaarlijkse verdragingsrentevoet bedraagt vijf procent bovenop de dan geldende basisrentevoet.”
- 15 Wat betreft de vraag hoe concreet de informatie in de overeenkomst overeenkomstig artikel 247, § 6, lid 1, punt 1, § 3, lid 1, punt 11, EGBGB moet zijn, bestaan er in de nationale rechtspraak en de rechtsliteratuur uiteenlopende opvattingen. Volgens een wijd verbreide opvatting volstaat de weergave van de wettelijke regeling van § 288, lid 1, tweede volzin, BGB, volgens welke de verdragingsrente vijf procentpunten bovenop de dan geldende basisrentevoet bedraagt. Volgens een andere opvatting moet de geldende verdragingsrentevoet in absolute cijfers worden vermeld en concreet worden uiteengezet hoe de verdragingsrente wordt aangepast.
- 16 Doorslaggevend voor de uitlegging van het nationale recht is de vraag welke betekenis moet worden gegeven aan het toepasselijke regelgevingskader van artikel 10, lid 2, onder l), van richtlijn 2008/48, volgens hetwelk de kredietovereenkomst een duidelijke en beknopte vermelding moet bevatten van „de op het tijdstip van het sluiten van de kredietovereenkomst geldende rentevoet ingeval van betalingsachterstand daarvan alsmede de wijzigingsmodaliteiten”.
- 17 Men zou kunnen betogen dat aan de vereisten van de richtlijn is voldaan, wanneer de inhoud van de wettelijke regeling van de verdragingsrente in het nationale recht (in casu § 288, lid 1, tweede volzin, BGB) in de overeenkomst wordt opgenomen.
- 18 Dit is evenwel niet de enig mogelijke lezing van artikel 10, lid 2, onder l), van richtlijn 2008/48. De anders dan in de nationale regelgeving in de richtlijn opgenomen bijzin „de op het tijdstip van het sluiten van de kredietovereenkomst geldende rentevoet” en het vereiste van duidelijkheid en beknoptheid zouden ervoor kunnen pleiten dat de op het moment geldende verdragingsrentevoet zo nauwkeurig mogelijk moet worden vermeld, dat wil zeggen in absolute procentpunten, of dat ten minste de geldende basisrentevoet volgens § 247 BGB in absolute cijfers moet worden medegedeeld, aangezien in dat geval de actuele verdragingsrentevoet door de consument met een eenvoudige rekensom (+ 5 procentpunten) kan worden berekend.
- 19 De door de richtlijn vereiste duidelijkheid en beknoptheid zouden mogelijk ook kunnen vereisen dat het mechanisme voor de aanpassing van de verdragingsrentevoet moet worden uitgelegd, namelijk dat de verdragingsrentevoet volgens de nationale wetgeving krachtens §§ 247, 288, lid 1, BGB vijf

procentpunten boven een door de Deutsche Bundesbank (Duitse federale bank) om de zes maanden bekend gemaakte basisrentevoet ligt, of dat ten minste moet worden verwezen naar zowel § 288, lid 1, tweede volzin, BGB als § 247 BGB, aangezien deze bepalingen uitsluitel geven over het mechanisme voor de aanpassing van de verdragingsrentevoet.

- 20 De vragen zijn doorslaggevend voor de beslechting van het geding. Wordt een van de twee prejudiciële vragen 1 a) en b) namelijk bevestigend beantwoord, dan is de door artikel 247, § 6, lid 1, punt 1, § 3, lid 1, punt 11, EGBGB voorgeschreven verplichte informatie in het onderhavige geval niet volledig verstrekt en heeft verzoeker op tijd en geldig van zijn herroepingsrecht gebruik gemaakt.
- 21 In de kredietovereenkomst ontbreekt immers de vermelding van de toepasselijke verdragingsrentevoet of op zijn minst de toepasselijke referentierentevoet (basisrentevoet volgens § 247 BGB) in absolute cijfers. Ook bevat de kredietovereenkomst geen informatie over het mechanisme voor de aanpassing van de verdragingsrentevoet.

Tweede prejudiciële vraag

- 22 Volgens de nationale regeling in artikel 247, § 7, lid 1, punt 3, EGBGB moet de consumentenkredietovereenkomst duidelijke en begrijpelijke informatie bevatten over „de voorwaarden en de berekeningsmethode voor het recht op compensatie voor vervroegde aflossing, voor zover de kredietgever voornemens is van dit recht gebruik te maken, indien de kredietnemer de lening vervroegd aflost”.
- 23 In het onderhavige geval bevat de kredietovereenkomst in zoverre de volgende informatie:

„a) De kredietnemer kan zijn verplichtingen uit hoofde van deze overeenkomst te allen tijde voortijdig geheel of gedeeltelijk nakomen. [...]

b) [...]

c) De bank kan een redelijke boete voor vervroegde aflossing berekenen voor het nadeel dat rechtstreeks verband houdt met de vervroegde aflossing. De bank berekent het nadeel in overeenstemming met de door het Bundesgerichtshof (hoogste federale rechter in civiele en strafzaken) vastgestelde financieel-wiskundige randvoorwaarden, welke met name rekening houden met:

- een tussentijdse verandering van de hoogte van de rentevoet;
- de oorspronkelijk voor de lening overeengekomen aflossingen;
- de winstderving van de bank;

- de administratieve kosten in verband met de vervroegde aflossing (verwerkingskosten), en
- de door de vervroegde aflossing weggevallen risico-opslag en administratieve kosten.

De op deze wijze berekende compensatie voor de vervroegde aflossing wordt, indien zij hoger is, tot het laagste van de twee volgende bedragen teruggebracht:

- één procent respectievelijk, wanneer de tijdsspanne tussen de vervroegde en de overeengekomen aflossing korter dan een jaar is, 0,5 procent van het vervroegd afgeloste bedrag,
- het bedrag van de debetrente dat de kredietnemer in de tijdsspanne tussen de vervroegde en de overeengekomen aflossing zou hebben betaald.”

- 24 Uit bovenstaande regeling van de kredietovereenkomst volgt dus dat verweerster voornemens was om in geval van vervroegde aflossing gebruik te maken van haar recht op compensatie van het door de vervroegde aflossing geleden nadeel. Daarom was zij gehouden om de ingevolge artikel 247, § 7, punt 3, EGBGB verplichte informatie te verstrekken. Doorslaggevend voor de beslechting van het geding is bijgevolg de vraag of in het onderhavige geval volledig is voldaan aan de verplichting om in de overeenkomst informatie op te nemen over de voorwaarden voor en de berekeningsmethode van de aanspraak op vergoeding van het door de vervroegde aflossing geleden nadeel.
- 25 De vereisten van artikel 247, § 7, punt 3, EGBGB met betrekking tot de verplichte informatie worden in de nationale rechtspraak en de rechtsliteratuur verschillend uitgelegd.
- 26 Volgens een wijdverbreide zienswijze is het voldoende als de kredietgever de parameters die belangrijk zijn voor de berekening van de aflossingsboete in grote lijnen weergeeft. Volgens de rechtspraak van het Bundesgerichtshof wordt de berekeningsmethode voldoende transparant en beknopt weergegeven, wanneer bepaalde parameters, namelijk de tussentijds veranderde hoogte van de rentevoet, de voor het krediet oorspronkelijk overeengekomen aflossingen, de winstderving van de bank, de door de vervroegde aflossing weggevallen risico-opslag en administratieve kosten en de administratieve kosten in verband met de vervroegde aflossing, worden vermeld.
- 27 Volgens de tegenovergestelde opvatting is het noodzakelijk dat een concrete voor de consument begrijpelijke berekeningsmethode in het geval van aanspraak op compensatie bij vervroegde aflossing in de overeenkomst wordt opgenomen, zodat de gemiddeld opgeleide consument het bedrag van de aflossingsboete op basis van de informatie in de overeenkomst op zijn minst ruwweg kan inschatten. Volgens deze opvatting voldoet de enkele vermelding van de factoren waarmee

rekening moet worden gehouden bij de berekening niet aan de informatieverplichting, aangezien de kredietnemer de aan de individuele factoren toe te rekenen bedragen niet kent en een gemiddelde consument niet weet hoe deze factoren zich tot elkaar verhouden.

- 28 Doorslaggevend voor de uitlegging van het nationale recht is derhalve de vraag welke betekenis moet worden gegeven aan het toepasselijke regelgevingskader van artikel 10, lid 2, onder r), van richtlijn 2008/48, ingevolge waarvan „informatie over het recht van de kredietgever op een vergoeding en de wijze waarop deze vergoeding wordt vastgesteld” duidelijk en beknopt moet worden vermeld.
- 29 Een mogelijke uitlegging is dat ter verduidelijking van de wijze waarop de verschuldigde vergoeding wordt vastgesteld, kan worden verwezen naar de in de rechtspraak geformuleerde uitgangspunten en de in aanmerking te nemen berekeningsfactoren, zonder een concrete berekeningsmethode te vermelden.
- 30 Dit is evenwel niet de enig mogelijke uitlegging van artikel 10, lid 2, onder r), van richtlijn 2008/48. Zo kan de formulering dat de informatie op duidelijke en beknopte wijze moet worden verstrekt bijvoorbeeld ook zo worden uitgelegd dat een concrete, voor de consument begrijpelijke berekeningsmethode moet worden vermeld. Overweging 39 van richtlijn 2008/48 – volgens welke de berekening van de vergoeding voor de kredietgever al in de precontractuele fase en in ieder geval tijdens de uitvoering van de kredietovereenkomst transparant en begrijpelijk moet zijn voor de consument, de kredietgevers de berekeningsmethode bovendien eenvoudig moeten kunnen hanteren en de verantwoordelijke autoriteiten gemakkelijk toezicht op de vergoeding moeten kunnen houden – zou in die richting kunnen wijzen.
- 31 Deze vraag is doorslaggevend voor het geding. Wordt de tweede prejudiciële namelijk bevestigend beantwoord, dan is de door artikel 247, § 7, punt 3, EGBGB voorgeschreven verplichte informatie in het onderhavige geval niet naar behoren verstrekt en heeft verzoeker op tijd en geldig van zijn herroepingsrecht gebruik gemaakt.

Prejudiciële vragen 3. a) en b)

- 32 Ingevolge de nationale regeling in artikel 247, § 6, lid 1, punt 5, EGBGB moet „de te volgen procedure bij de beëindiging van de overeenkomst” duidelijk en begrijpelijk worden weergegeven.
- 33 In het onderhavige geval worden in de kredietovereenkomst in zoverre de voorwaarden vermeld waaronder sprake is van een recht van opzegging van de kredietovereenkomst wegens gewichtige redenen. De overeenkomst specificeert evenwel niet in welke vorm de kredietovereenkomst moet worden opgezegd en met name niet dat de opzegging krachtens de nationale regelgeving in § 492, lid 5, BGB op een duurzame gegevensdrager moet plaatsvinden. Ook wordt geen

informatie verstrekt over de termijn van de opzegging door de bank, bijvoorbeeld door de vermelding „zonder opzegtermijn” of de specificatie van een bepaalde termijn.

- 34 Het recht van de kredietnemer – waarin het nationale recht voorziet in het geval van schuldovereenkomsten voor langere duur, dus ook bij de onderhavige kredietovereenkomst van bepaalde duur – op opzegging wegens gewichtige redenen overeenkomstig § 314 BGB blijft in de kredietovereenkomst in het geheel onvermeld. Ook de te volgen procedure (met name wat betreft vorm en termijn) voor een opzegging door de kredietnemer wordt niet genoemd.
- 35 Over de vereisten die gelden voor de verplichte informatie als bedoeld in artikel 247, § 6, lid 1, punt 5, EGBGB bestaan verschillende opvattingen. Om te beginnen over de vraag of in het geval van kredietovereenkomsten van bepaalde duur überhaupt moet worden gewezen op de mogelijkheid van opzegging wegens gewichtige redenen als bedoeld in § 314 BGB.
- 36 Volgens een van deze opvattingen moet in het geval van kredietovereenkomsten van bepaalde duur enkel informatie worden verstrekt over het gewone recht van beëindiging van de kredietnemer, zoals bepaald in artikel 13, lid 1, van richtlijn 2008/48, maar niet over het buitengewone recht van beëindiging van de kredietnemer dat wordt geregeld door de nationale wetgeving in § 314 BGB. Dienaangaande wordt onder andere verwezen naar overweging 33 van de richtlijn en de wetgevingssystematiek. Volgens een meer verregaande lezing moet artikel 247, § 6, lid 1, punt 5, EGBGB richtlijnconform aldus worden uitgelegd dat enkel met betrekking tot de in de richtlijn geregelde, volledig geharmoniseerde rechten van beëindiging informatie mag worden verstrekt en dat de enkel in het nationale recht geregelde rechten van beëindiging niet eens in de verplichte informatie mogen worden opgenomen. Tot staving hiervan wordt verwezen naar onder andere de doelstelling van de vergelijkbaarheid van de inhoud van de overeenkomst en de uniformiteit van de informatie in alle lidstaten.
- 37 Hiertegenover staat de opvatting dat de bank de kredietnemer – althans in geval van overeenkomsten van bepaalde duur – ook moet informeren over de in het nationale recht bestaande mogelijkheid van de buitengewone opzegging krachtens § 314 BGB.
- 38 Wat betreft de omvang van de verplichte informatie als bedoeld in artikel 247, § 6, lid 1, punt 5, EGBGB bestaat voorts verschil van mening over de vraag of het noodzakelijk is om in het geval van enkel in het nationale recht geregelde rechten van beëindiging de consument te wijzen op vorm- en termijnvereisten.
- 39 Volgens de hiervoor geschetste strikte opvatting dat in het geval van de verplichte informatie als bedoeld in artikel 247, § 6, lid 1, punt 5, EGBGB nationale rechten van beëindiging niet mogen of op zijn minst niet hoeven te worden vermeld, is daarom a fortiori ook informatie over de formele vereisten bij de uitoefening van de in de nationale wetgeving geregelde rechten van beëindiging overbodig.

- 40 Volgens de andersluidende opvatting is het absoluut noodzakelijk dat de consument op de hoogte wordt gesteld van de vorm waarin en de termijn waarbinnen de partijen bij de kredietovereenkomst hun rechten van beëindiging moeten uitoefenen en houdt dit met name ook in dat wordt medegedeeld dat de opzegging door de kredietgever ingevolge § 492, lid 5, BGB op een duurzame gegevensdrager moet plaatsvinden. Tot staving hiervan wordt verwezen naar de formulering van artikel 10, lid 2, onder s), van richtlijn 2008/48, het doel om een toereikend niveau van consumentenbescherming te waarborgen en de omstandigheid dat artikel 10 van richtlijn 2008/48 geen onderscheid maakt tussen het recht van beëindiging van de kredietgever en de kredietnemer.
- 41 Doorslaggevend voor de uitlegging van het nationale recht is derhalve de vraag welke betekenis moet worden gegeven aan het toepasselijke regelgevingskader van artikel 10, lid 2, onder s), van richtlijn 2008/48, ingevolge waarvan „de procedure voor de uitoefening van het recht van beëindiging van de kredietovereenkomst” duidelijk en beknopt moet worden vermeld.,.
- 42 Artikel 10, lid 2, onder s), van richtlijn 2008/48 zou tegen de achtergrond van de volgens overweging 9 van richtlijn 2008/48 nagestreefde doelstelling van volledige harmonisatie aldus kunnen worden uitgelegd dat de Uniewetgever weliswaar met opzet nationaal geregelde rechten van beëindiging onverminderd wilde toestaan, maar dat de consument alleen over de in de richtlijn zelf geregelde rechten van beëindiging moet worden geïnformeerd. Met name de in overweging 8 van richtlijn 2008/48 genoemde doelstelling dat „het vrije verkeer van kredietaanbiedingen voor zowel kredietgevers als kredietnemers optimaal [moet] kunnen functioneren” zou hiervoor kunnen pleiten.
- 43 Deze slotsom is evenwel niet dwingend. Het in overweging 8 van richtlijn 2008/48 eveneens benadrukte „belang dat de markt de consument voldoende bescherming biedt” zou het noodzakelijk kunnen maken dat ook informatie wordt verstrekt over de in het nationale recht geregelde rechten van beëindiging en de hiervoor geldende formele vereisten. Steun voor deze opvatting zou ook kunnen worden gevonden in overweging 24 van richtlijn 2008/48, volgens welke de consument „uitgebreid” moet worden geïnformeerd voordat hij de kredietovereenkomst sluit, en tevens in overweging 31 van richtlijn 2008/48, waarin valt te lezen dat de kredietovereenkomst in duidelijke en beknopte vorm alle noodzakelijke informatie moet bevatten over de rechten en plichten die voor de consument daaruit voortvloeien.
- 44 Deze vragen zijn doorslaggevend voor het geding. Wordt een van de twee prejudiciële vragen 3. a) en b) namelijk bevestigend beantwoord, dan is de door artikel 247, § 6, lid 1, punt 5, EGBGB voorgeschreven verplichte informatie in het onderhavige geval niet naar behoren verstrekt en heeft verzoeker op tijd en geldig van zijn herroepingsrecht gebruik gemaakt.